

Điền Vào Chỗ Trống

Người đi, để lại đằng sau trống
Ta biết điền gì đủ nghĩa đây?
Hai chữ Nhớ Thương...không có nghĩa
Thôi thì...chỗ đó chữ Trời Mây!

Bạch vân thiên tải người ơi người
Tàu sắt còn chìm ở biển khơi!
Trái đất rồi tan thành khói bụi
Còn chẳng trôi nổi trái tim tôi!

Người đi thanh thản hồn nhiên được
Ta vẫn yêu người cái thản nhiên
Không nợ mà sao tình cứ lụy?
Buồn môi ta cắn chữ Nhân Duyên!

Người đi không biết hồn ta nát
Còn lại bao nhiêu cũng dại khờ...
Áo trắng đừng bay về nữa nhé
Hoa vàng trước ngõ để ta mơ!

Người ơi áo trắng thời trinh trắng
Trường Nữ còn cây khuynh diệp xanh
Có thể muôn năm màu lá đỏ
Một hôm buồn quá bỗng mong manh...

*

Có lẽ muôn năm trời cố quận
Tiếng cộp gầm vỡ nát lọ nhang
Xe đến giữa đèo xe chết máy
Đời ta khoảng trống chẳng biên cương...

Đường quê còn dấu chân người để
Còn dấu chân thôi thế đủ rồi
Chỗ trống ta điền sông-nước-mắt
Áo người kỷ niệm, giặt, ta phơi...

*Người ơi ta nhớ người vô tận
Áo lụa Blao giặt chẳng nhàu...
Thì trái tim ta buồn kết khối
Mai thành đá dựng đỉnh non cao!*

Trần Vấn Lệ

